

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

νιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
ὑπερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 20 Μαρτίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 12

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ

Τὸ ταξίδι τοῦ κ. Πάτερσων καὶ τῶν
σοτρόφων τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς,
πρὸ τὸ Λονδίνον ἕως τὴν Κουϊνστάουν,
ἔχεν ἐκτελεσθῇ ὑπὸ λαμπροῦς εἰωνούς.
Τοὺς διεσκέδαζαν καὶ τὰ παραμικρότερα
τείσόδια. Ἦσαν ὅλοι σὰν πουλά-
κια, πρὶν ἢ ὑῤῃ ἀνοιχτὸ τὸ κλουβί-
ον καὶ τὸ ἔσκασαν, — πουλάνικα
μὴν τελείως ἡμερωμένα, τὰ ὅποια
ἐσκόπευον νὰ ἐπιστρέψουν. Καὶ
ἐν ἤσῃ παρὰ στήν ἀρχὴν ἀνόμα!

Βεβαίως, ὅλοι ἐκείνοι οἱ ἔφηβοι
δὲν ἐπρόκειτο νὰ κάμουν τότε τὸ
πρῶτον ταξίδι τῶν μετὰ τὸν σιδη-
ροδρόμον ἢ διὰ θαλάσσης. Ὅλοι
μάλιστα εἶχαν διαπλῦσιν τὸν Ἀ-
τλαντικὸν Ὠκεανόν, ὅταν εἶχαν
ἐλθῇ, ἀπὸ τὸς Ἀντίλλας εἰς τὴν
Εὐρώπην. Ἀλλ' ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἐ-
πίττει ὅτι εἶχαν φάγη τὴν θάλασ-
σαν μετὰ τὸ κουτάλι, — ὦ! ὄχι. Μό-
λις τοὺς ἔμενεν ἡ ἀνόμνησις τῆς
πρώτης τῶν παντοπορίας. Ὁ μι-
γαλήτερος τῶν ἦτο δέκα ἐτῶν τὸ
πολύ, ὅταν ἐπρωτοπλῆνεν τὸ πό-
δι τοῦ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ τα-
ξίδι λοιπὸν μετὰ τὸν «Γοργόν»
ἦτο πρᾶγμα ἐντελὲς νέον δι' αὐ-
τούς. Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὸν Μέν-
τορά των, αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη φο-
ρὰ πρὶν ἐπὶ τῇ νᾶ ριψοκινδυνεύ-
σῃ ἐπὶ τοῦ ἀπίστου στεῖχειου, πρὸς
μεγάλην του εὐχαρίστησιν ὁμῶς.

— Χρεῶν δὴ περᾶν μέγα
λαΐμα θαλάσσης! — ἐπανελημ-
βαν, δύο χιλιάδες ὀκταόσια
χρόνια μετὰ τὸν Ὀμηρον.

Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο στράτευμα
τῶν μαθητῶν, ἅμα κατέβη ἀπὸ τὸ
τραῖνον εἰς τὴν Βριτόλην, κατὰ
τὰς πέντε, ἐπ. β. βάσθη εἰς ἓν ἐπὶ
τὰ ἀτμόπλοια τὰ ὅποια ἐκτελοῦν
τὴν τακτικὴν ταχυδρομικὴν συγ-

κοινωνίαν μετὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ Ἰρλαν-
δίαν, ἥτοι διὰ τῶν διακοσιῶν περίπου
μιλίων.

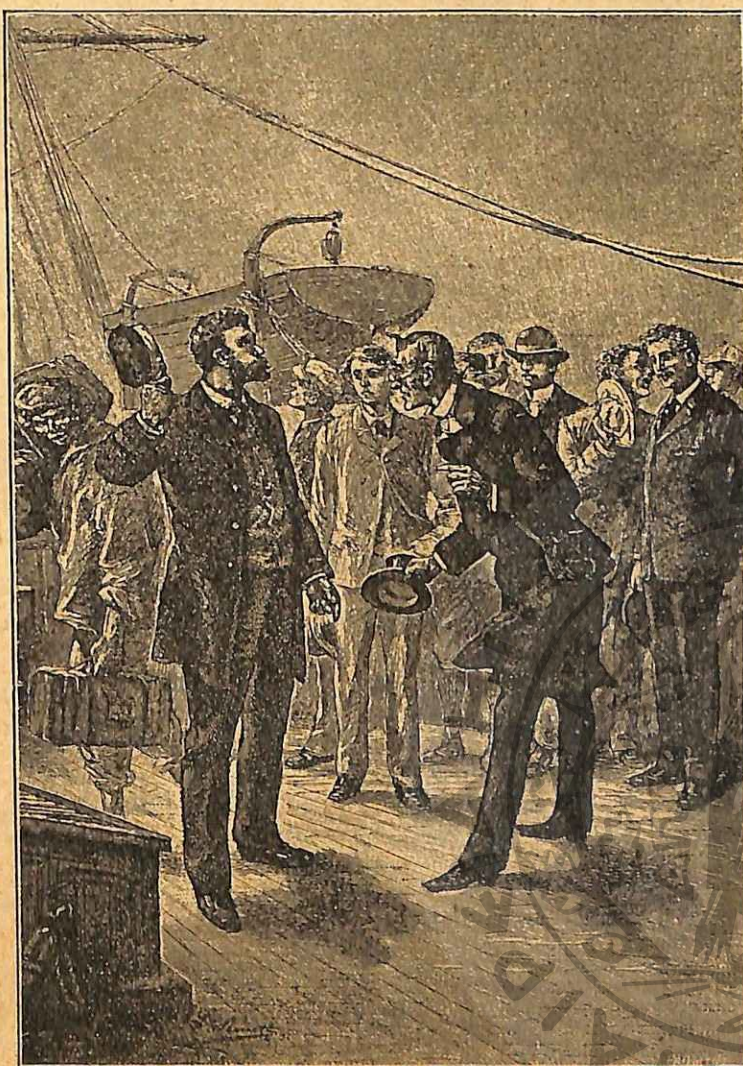
Συνήθως, ὁ εἰσπλους τοῦ στενοῦ τοῦ
Ἀγ. Γεωργίου, ἀπὸ τὸ σκάφος περά-
σῃ τὰς ἀπωτάτας ἄκρας τῆς Οὐαλλίας,
εἶνε ἄρκετὰ κοπιαστικόν. Ἀλλὰ τότε
ἐβασίλευαι ἡ γαλήνη καὶ ἡ νηνεμία.
Μόλις ἐφυσούεν ἐλαφρότητα τὸ ἀεράκι.
Οἱ ταξιδιώται μας ἐνόμιζαν ὅτι ἐτα-
ξίδευαν εἰς τὰ νερά κάποιος λίμνης

τῆς Σκωτίας. Ὁ κ. Πάτερσων δὲν
εἶχεν ἐνοχληθῇ καθόλου ἀπὸ τὴν θά-
λασσαν, καὶ αὐτὸ τον ἔκαμνε λίαν αἰσιό-
δοξον διὰ τὸ μέλλον. Κατὰ τὴν γνώ-
μην του, ἄλλως τε, κάθε ἄνθρωπος γι-
ρός, φρόνιμος καὶ ἔχων ἰσχυρὸν χαρα-
κτῆρα, δὲν ἔχει φόβον-νὰ τον πιάσῃ ἡ
θάλασσα.

— Δὲν εἶνε παρὰ ζήτημα θελήσεως
ἐπανελάβαναι, καὶ τίποτε ἄλλο!

Με αὐτὰς τὰς καλὰς ψυχικὰς καὶ
σωματικὰς διαθέσεις, ὁ
Μέντωρ καὶ οἱ ἀρι-
στεῖς ἐφθασαν εἰς τὸν
λιμένα τῆς Κουϊνστά-
ουν. Εὐνόητον εἶνε, ὅτι
ἔλοι ἡσθάνοντο σφοδρο-
τάτην ἐπιθυμίαν νὰ ἐ-
πιβιβασθοῦν εἰς τὸν
«Γοργόν», νὰ βάλουν
τὸ πόδι των ἐπάνω εἰς
τὸ πλοῖον τὸ ναυλωμέ-
νον δι' αὐτούς, — τὴν
θαλαμῆγον των τέλος
πάντων, — νὰ ἐγκατα-
σταθοῦν εἰς τὰς καμπί-
νες των. νὰ διασκελί-
ζουν τὸ κατὰ τρωμα
ἀπὸ τὴν πρῶταν ἕως
τὴν πρὶν, νὰ συνά-
ψουν σχέσεις μετὰ τὸν
πλοῦρχον Πάξτων καὶ
τὸ πλήρωμά του, νὰ
γευματίσουν διὰ πρῶ-
την φορὰν εἰς τὸ τρα-
πέζι τοῦ κερρέ, νὰ πα-
ρευρεθοῦν εἰς ὅλες τὰς
μ. α. ν. ο. ὁρὰς τῆς
ἀπάρεως, καὶ νὰ δώ-
σουν καὶ αὐτοὶ ἐνα-
χέρη, ἂν ὑπῆρχεν
ἀνάγκη.

Δὲν ἐσυλλογίσθησαν
λοιπὸν νὰ χρονοτριβή-
σουν καθόλου εἰς τοὺς
δρόμους τῆς Κουϊνστά-
ουν. Ἄν μάλιστα ὁ
«Γοργός» ἦτον ἀραγ-
μένος εἰς τὸν λιμένα,

«Ὁ πλοῦρχος Πάξτων» (Σελ. 82, στήλη γ'.)

ὁ κ. Πάτερσων καὶ οἱ νεαροὶ τοῦ συν-
τροφείου ἀμέσως θὰ ἐπεβιβάζοντο. Ἐκεί-
νο τὸ βράδυ ἦτο ἀργὰ πλὴν, — ἐννέα
ἢ ὡρ. Ἀρμ. ἐξημέρουν, θὰ ἐπήγγιναν
εἰς τὸν λιμενίσκον Φάρμακ.

Αὐτὸ λιγάκι τοὺς ἀπεγοήτευσε, δό-
τι ὅλοι ἤλπιζον ὅτι θὰ ἐπερνοῦσαν ἐκεί-
νην τὴν πρώτην νύκτα μέσα στὸ καράβι,
χωμένοι εἰς τὰ κρεβάτια, ποὺ εἶνε
βαλμένα τὸ ἓνα ἐπάνω στ' ἄλλο ὡς τὰ
συρτάρια τοῦ κομποῦ. — ἔλεγεν ἐ-
κεῖνος ὁ κατεργχάκος Τωνῆς Ρενώ,
— καὶ τί ὥρα! θὰ ἐκοιμῶντο μέσα σ'
ἐκεῖνα τὰ συρτάρια!

Ἐπρεπε ὅμως ν' ἀναβάλουν τὴν ἐπι-
βίβασιν διὰ τὸ πρωῒ. Ἐν τούτοις, ἔσπευ-
σαν ἀπὸ τὸ βράδυ ὁ Λουδοβίκος Κλωδι-
ὼν καὶ ὁ Τζὼν Χόδερτ νὰ συμφωνήσουν
μ' ἓνα λεμβοῦχον, καὶ αὐτὸς ἀνέλαβε
νὰ τοὺς μεταφέρῃ μετὰ τὴν λείψαν του
εἰς τὸ ἀγκυροβόλιον τοῦ «Γοργόου».

— Αἱ! ἀνέκραξεν ἐκείνην τὴν στιγμήν
ὁ Τωνῆς Ρενώ, ὅστις, καθὼς καὶ οἱ λοι-
ποί, ἦσαν παρόντες εἰς τὴν συμφωνίαν
ἃν ἐπηγγίναμε τώρα, ἴσως ὁ «Γοργός»
νὰ σήκονε τὴν ἀγκυρὰν ἀπὸ τ' ἀπόψε...

— Μὴν το πιστεύετε, μικρέ μου κύριε,
διέκοψεν ὁ λεμβοῦχος. Εἶνε ἀδύνατον νὰ
σαλπάρῃ, καὶ ποῖος ξέρει ἂν αὐτὴ ἡ
κάλυμα δὲν βασταῇ ἀκόμα μερικὲς ἡ-
μέρες!...

— Αὐτῆς τῆς γνώμης εἰσθε, κύριε
ναυτικέ; ἠρώτησεν ὁ κ. Πάτερσων.

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι...

— Λοιπόν, ἐν τούτῳ περιπτώσει,
ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Πάτερσων, προτι-
μότερον εἶνε ἴσως νὰ ἐγκατασταθῶμεν
εἰς κανὲν ξενοδοχεῖον τῆς Κόρκ ἢ τῆς
Κοκκινιστάδων, περιμένοντες νὰ πνεύσῃ
εὐνοϊκὸς ἀνεμος διὰ νὰ γερμίσῃ τὰ πανιά
μας...

— ὦ! κύριε Πάτερσων... κύριε
Πάτερσων!... ἀνέκραξεν ὁ Μάγνος
Ἄνδερς καὶ μερικοὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι δὲν
ἠμπόρεσαν νὰ συγκρατηθοῦν.

— Καὶ ὅμως... φίλοι μου...

Ἦρχισαν τὴν συζήτησιν, καὶ τὸ ἀπο-
τέλεσμα αὐτῆς ἦτο νὰ μεταβοῦν εἰς ἐν
ξενοδοχεῖον τῆς προκυμαίας. Ἐκεῖ ἐξή-
τησαν δωμάτια, ἐκοιμήθησαν ἀναπαυτι-
κά, καὶ τὸ πρωῒ, ἀφοῦ ἔκαμαν τὸ πρω-
τον πρόγυμνάσιον, μετὰ τῶν καὶ ἀνδρῶν,
ἐμβήκαν εἰς τὴν βάρκα.

Ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ οὐρίχη εἶχε
διαλυθῇ, καὶ μόλις ἐπροχώρησεν ἓνα μί-
λι ἢ βάρκα, ἐνεφανίσθη ὁ ὁρμισκὸς Φάρ-
μακ μετὰ τὴν κημὴν ἐνὸς ἀκρωτηρίου,
τὸ ὅποιον τὸν ἔκλειε πρὸς βορρᾶν.

— «Ὁ «Γοργός»!... ἐφώνησεν ὁ Τω-
νῆς Ρενώ, δεικνύων τὸ μόνον σκάφος,
τὸ ὅποιον τότε εὐρίσκειτο εἰς ἐκεῖνο τὸ
ἀγκυροβόλιον.

— Μάλιστα... μικρέ μου κύριε, ὁ
«Γοργός»... ἀπηύνησεν ὁ λεμβοῦχος.
Λαμπρὸ καράβι, σὰς βεβαίω!

— Σὺς εἶνε γνωστὸς ὁ πλοίαρχος
Πάξτων;... ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος
Κλωδιὼν.

— Δὲν τον γνωρίζω, διότι σπανίως
βγαίνει ἐξω. Ἀλλὰ τον θεωροῦν ἐξαί-
ρετον ναυτικόν, καὶ ἔχει πολὺ καλὸ
πλήρωμα.

— Τί εὐμορφὴ τρικάρτατο!... ἔλε-
γε κ' ἐξανάλαγε ὁ Τωνῆς Ρενώ, καὶ
τὸν θαυμασμόν του συνεμερίζετο πλη-
ρῶς τὰ ὁ συντροφὸς του Μάγνος Ἄν-
δερς.

— Εἶνε σωτὴρ θαλαμηγός!...

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ βάρκα
ἔδινε διπλὰ εἰς τὴν δεξιὴν σκάλαν τοῦ
«Γοργόου». Γνωρίζοντες πῶς ἔγινεν ἡ ἐπι-
βίβασιν καὶ πῶς ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐδέ-
χθη τοὺς ταξιδιώτας μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ
πλοίαρχου Πάξτων. Κατόπιν, ὁ Τζὼν
Κάρπεντερ, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ναυκλή-
ρου, προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του καὶ ἐ-
πρότεινεν εἰς τοὺς ἐπιβάτας νὰ τοὺς ὁ-
δηγήσῃ εἰς τὸ καρρέ, ὅπου ἦσαν ἐτοιμα-
σθεῖς καμπίνες των.

Προτῆτερά ὅμως, ὁ κ. Πάτερσων
ἐθεώρησε καθήκον του νὰ ἐπιδαφιεύσῃ
νέους φιλοφρονήσεις εἰς τὸν πλοίαρχον.
Ἐλογίζετο εὐτυχίης — ἔλεγε — διότι ἡ
κυρία Κητλιν Σέιμμουρ ἐνεπιστεῖθη τὴν
τύχην τοῦ ὀμίλου τῶν νεαρῶν ἐκδρομέ-
ων τῆς εἰς κυβερνήτην τὸσον διακεκρι-
μένου καὶ ἀπολαύοντα φήμης τὸσον ἐ-
ξαιρετοῦ ἀνὰ τὸν ναυτικὸν κόσμον...
Βεβαίως, ἀφοῦ ἔκαμαν τὸ τόλμημα ν'
ἀνατκαλεῦσθαι τοὺς κόλπους τῆς ὀρεν-
δος, ἐξείθιντο εἰς τοὺς κινδύνους ὁπωςδὴ-
ποτε... Ἀλλὰ μετὰ τὸν πλοίαρχον Πάξ-
των, μετὰ πλοῖον ὅπως τὸν «Γοργόν», καὶ
μετὰ πλήρωμα τὸσον ἐμπειρον, ἠμποροῦ-
σαν νὰ περιφρονήσουν τὴν μὴνιν τοῦ ἐ-
νοσίου Πόσειδωνος...

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἔμενε ψυχρός.
ἀπαθής, ἐμπρός εἰς τὸ ἐξελίξιμα ἐκεῖ-
νο τῶν φιλοφρονήσεων. Περιωρίσθη ν'
ἀπαντήσῃ, ὅτι οἱ ναυτικοὶ τοῦ καὶ αὐτὸς
θὰ ἔκαμαν ὅτι ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι
των διὰ νὰ μείνουν ἐντελῶς εὐχαριστη-
μένοι οἱ ἐπιβάται τοῦ «Γοργόου» ἀπὸ τὸ
ταξιδεῖν των.

Ἐπρόκειτο τώρα νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ
πλοῖον ἀπὸ τὰς κοῦτσας ἕως τὰ πόμο-
λα», — ὅπως ἔλεγεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, ποὺ
ἐγνωρίζε μερικοὺς ναυτικούς ὄρους.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις εἶχεν
ἄπειρον ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἡρώδας μας.
Τάχῃ δὲν ἦτον ἡ κατοικία των τὸ πλοῖον,
ἡ πλωτὴ θερὴν διαμονὴ των διὰ τρεῖς
μῆνας;...

Ἐπεσκέφθησαν ἐν πρώτοις τὸ καρ-
ρέ, ὅπου ἦτο στερεωμένη ἡ τράπεζα τοῦ
φαγητοῦ εἰς τὸ μέσον, μετὰ τοὺς καναπέδας
τοῦ ποῦ εἶχαν κινητὰ ἐρεσίνωτα, μετὰ
κρεμαστὰς λάμπες, μετὰ τὰ διάφρα ἔργα-
λεῖα τὰ κρεμασμένα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο
τοῦ ἴσου τοῦ ἐπιβόρου, τὸ ὅποιον κατέ-

βαιεν ἕως τὸ μέσον τῆς τραπεζῆς καὶ
ἐπειτα τὴν ἐπερνοῦσε καθὼς καὶ τὸ πά-
τωμα, διὰ νὰ στερεωθῇ εἰς τὸν πυθμὲν
τοῦ σκάφους, — μετὰ τὴν κιγλιδωτὸν φεγ-
γίτην του, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐμβαινε φῶς
πολὺ, μετὰ τὸν μπουφέ του, ὅπου τὰ
πιάτα, αἱ μπουκάλες καὶ τὰ ποτήρια ἦ-
σαν τελείως ἐκασφαλισμένα ἀπὸ τὸ πα-
ρακύλισμα καὶ τὸ σκαπανίδασμα τοῦ
σκάφους.

Κατόπιν ἠνοίγοντο ἐκατέρωθεν οἱ θα-
λαμίσκοι τῶν ἐπιβατῶν μετὰ τὰς κουκέτας
των, τοὺς νιπτήρας των καὶ τὰ τραπε-
ζακία των. Εἶχαν ὅλοι ἀπὸ μίαν παρα-
φωτιστὴν μετὰ στρογγυλὰ φακοειδῆ γυαλιά,
ανοιγομένην εἰς τὸ τοίχωμα τοῦ ἐπιστέ-
γου. Ἐκεῖ διενεμήθησαν κατ' ἐθνότητα
οἱ ἀριστοί, — ἀριστερὰ μὲν, ὁ Οὐμβέρ-
τος Πέρκιנס καὶ ὁ Τζὼν Χόδερτ εἰς τὸν
πρῶτον, ὁ Ρογῆρος Χινσαῖλ μόνος εἰς
τὸν δεύτερον, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ
ὁ Τωνῆς Ρενώ εἰς τὸν τρίτον, δεξιὰ δέ,
ὁ Νίλς Χάρμπε καὶ ὁ Ἀξελ Βίκμπορν
εἰς τὸν τέταρτον, ὁ Ἀλβέρτος Λοῦδεν
εἰς τὸν πέμπτον, καὶ ὁ Μάγνος Ἄνδερς
εἰς τὸν ἕκτον.

Ὁ θαλαμίσκος τοῦ κ. Ὁρατίου Πά-
τερσων, ἀντίστοιχος πρὸς τὸν θαλαμί-
σκον τοῦ κυβερνήτου, εὐρίσκειτο δεξιὰ τῆς
εἰσόδου τοῦ καρρέ, ἐφωτίζετο δὲ με-
μὴν θυρίδα τοῦ ἐμπροσθίου τοιχώματος
τοῦ μεσοστέγου, καὶ ἦτο λιγάκι εὐρυ-
χωρότερος ἀπὸ τοὺς θαλαμίσκους τῶν
νεαρῶν συντρόφων του. Ἐν ἀνάγκῃ, ὁ
κ. Πάτερσων ἠμποροῦσε νὰ λογιθῇ ὡς
... ὑπαρχος τοῦ «Γοργόου», καὶ νὰ
φορέσῃ δύο γαλόνια εἰς τὰ μανίκια τῆς
ρεδιγκότας του.

Ἡ προνοητικὴ ἐκείνη κυρία Σέιμμουρ
τίποτε δὲν εἶχε λησμονήσει. Εἰς κάθε
θαλαμίσκον ἦσαν κρεμασμένες καὶ ἀπὸ
μὴν ναυτικὴ καπὸ τὰ καὶ τὰ σεράδα
μετὰ τὰ ἀπαρτίτητον κηρὸν τὸν παγταλόνι.
Ἐν περιπτώσει κακοκαιρίας, οἱ ἐπιβάται
ἠμποροῦσαν νὰ ἐνδουθῶν σὰν θαλασσινοὶ
σωστοί!

Ἀλλως τε, ὁ Τωνῆς Ρενώ καὶ δύο
τρεῖς ἄλλοι ἠθέλησαν νὰ μεταμρφωθοῦν
εἰς θαλασσινοὺς μόλις ἐπάτησαν εἰς τὸ
πλοῖον. Ἄν ἐρωτοῦσαν ὅμως τί θὰ ἐ-
καμνεν ὁ κ. Ὁρατίος Πάτερσων, αὐ-
τός, πιστὸς εἰς τὸν ὑψηλὸν πῖλον, πιστὸς
εἰς τὴν μαύρην ρεδιγκόταν, πιστὸς εἰς
τὸν ἄσπρον λαίμοδέτην, ὁ ἀπεκρίνετο
ὅτι ἐθεώρει ἀνάξιον τοῦ χαρακτήρος καὶ
τῆς σοβαρότητος του, νὰ φορέσῃ τὴν ναυ-
τικὴν μπλουζὴν καὶ νὰ καλύψῃ τὴν κε-
φαλὴν του μετὰ τὸν πατροπαράδοτον ναυτι-
κὸν κόκκον.

Ἀφοῦ ἐπισκέφθησαν τὸ καρρέ, καὶ ἔ-
δωκαν τὰς ἀποσκευὰς των ἕκαστος εἰς
τὸν θαλαμίσκον του, ἤρχισεν ἡ ἐπιθεώ-
ρησις τοῦ πλοίου, ὑπὸ τὴν ἐδηγίαν τοῦ
Τζὼν Κάρπεντερ. Ἐπάνω εἰς τὸ κάσ-
σαρο, τὸ οἶα κοστροφίον (ρόδα τοῦ

τιμονίου) καὶ ἡ πυξιδόθηκη ἀψησχόλη-
σαν ἰδιαίτερος τὸν Μάγνον Ἄνδερς καὶ
τὸν Τωνῆ Ρενώ. Τὸ χέρι τοῦ ἔτρωγε
νὰ πιᾶσιν τὸ τιμόνι, νὰ βάλουν πλώ-
ρη σὲν Γραιγοτραμοντάνα
κάρτα Γραίγο ἢ σὲν Ὁστρο-
γάρμπε μετὰ ὁ Ὁστρία. Ἐπει-
τα κατέβησαν εἰς τὸ κατάστρωμα, τὸ
διέτρεξαν, ἐξήτασαν τὰ δύο ἐφόδια ποῦ
ἦσαν κρεμασμένα εἰς τὰ καπὸνια καὶ
τὴν κέλητα τοῦ κυβερνήτου (πᾶσα ρα)
ποῦ ἦτο ἱσαρισμένος εἰς τὴν πρῶ-
μην.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ παράρτημα
τοῦ προχθεσι-
νοῦ καὶ τοῦ ση-
μερινοῦ φύλλου
τῆς Διαπλά-
σεως, δίδει τὸ
θεῖμα τῆς πα-
ριούσης μου ἱ-
δοῦ εὐκαιρίας διὰ
νὰ σας ἐξηγή-
σω μερικὰ πράγ-
ματα, χρήσιμα
καὶ ὠφέλιμα, τὰ
ὅποια δὲν σας λέγουν συχνὰ εἰς τὸ Σχο-
λεῖον, ὥστε νὰ τα ἔχετε πρόχειρα.
Φαντάζομαι τὴν ἐκπληξίν σας καὶ τὴν
ἀπορίαν σας, ὅταν ἀνοίξατε ἐκεῖνο τὸ
μεγάλον χαρτί, μετὰ τοὺς ἀριθμούς, με-
τὰ τοὺς πίνακας, μετὰ τὴν ἐπικεφαλίδαν τῆς
Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ μετὰ τὴν ὑπο-
γραφὴν τοῦ Διοικητοῦ τῆς. Τί σημαί-
νουν ὅλ' αὐτά; Τί θὰ πῇ Δάνειον; Τί
θὰ πῇ Λαχειοφόρος; Τί τὰ θέλουν
αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια ποῦ θὰ μαζέψουν
ἀπὸ τὸν κόσμον... διὰ νὰ τα ἐπιστρέ-
ψουν; Καὶ πῶς ἐξηγεῖται τὸ παράδοξον
αὐτό, δηλαδὴ νὰ δίδῃ κανεὶς ἑκατὸν
δραχμὰς διὰ λαχεῖον, καὶ ὅχι μόνον νὰ
μὴ σας χάνῃ ποτέ, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ καὶ
κέρδος διότι δύναιτο δραχμὰς τὸν χρόνον,
ἀσφαλῶς, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ ἐμπορῇ νὰ
κερδίσῃ, ἂν εἶνε τυχερός, καὶ ἕως 50
χιλιάδας δραχμὰς; Καὶ πῶς θὰ γίνων-
ται δύο καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρες κληρώ-
σεις κατ' ἔτος; Καὶ ποῦ θὰ εὐρίσκων-
ται τὰ χρήματα τῶν κερδῶν τοῦ Λα-
χείου, ἀφοῦ πρόκειται νὰ πάρῃ κανεὶς
τὰς ἑκατὸν δραχμὰς τοῦ ὀπίσω;

Ἰδοὺ ἐρωτήσεις πολὺ εὐλόγοι διὰ
τὴν ἡλικίαν σας. Σεῖς τῶνόντι δὲν γνω-
ρίζετε ἕως τώρα παρά τὸ Λαχεῖον τῶν
Ἀρχαιοτήτων, καὶ ἴσως μόνον αὐτοῦ
ἐμπορεῖτε νὰ ἐξηγήσετε τὸν μηχανι-

σμόν. Δίδετε δύο δραχμὰς, ἀγορίζετε
ἓνα Λαχόν, καὶ ἂν δὲν κερδίσετε, —
τὸ ὅποιον συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε, —
τὸν σχίζετε. Τὸ διδραχμὸν σας — πάει
ἐξάθῃ ἢ ἡγοράται μετὰ αὐτὸ μίαν... ἐλ-
πίδα κέρδους διαψεύθειται. Ἐτσι πω-
λοῦνται π: χ: 50 χιλιάδες λαχνοὶ ἢ
Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία μαζεύει 100
χιλιάδας δραχμὰς, ἀπὸ αὐτὰς μοιράζει
τὰς μισὰς νὰ ποῦμε εἰς τοὺς κερδι-
σμένους, καὶ κρατεῖ τὰς ἄλλας μισὰς
διὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς. Ἀ, μ' αὐτὸ
εἶνε εὐκολώτατον! αὐτὸ το ἐννοεῖτε
ὅλοι, καὶ, δοθίσης εὐλαρίας, θὰ ἡμ-
πορούσατε, μὴ τὴν ἀλήθειαν, νὰ το
κάμετε καὶ σεῖς...

Ἄν σας ἔλεγεν ὅμως κανεὶς ὅτι ἡ
Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία, εἴτε κερδι-
σεται εἰς τὸ Λαχεῖον εἴτε χάσεται, πρό-
κειται νὰ σας δώσῃ ὀπίσω τὰς δύο σας
δραχμὰς, καὶ 5 λεπτὰ ἀκόμη παραπάνω
δὲν θὰ σας ἐφαινετο ὅτι ὁ λέγων σὰς
περιπαίζει; Καὶ ὅμως αὐτὸ κάμνει ἡ Ἑ-
θνικὴ Τράπεζα... Πῶς γίνεται αὐτό;
πῶς ἐξηγεῖται; ποῦ βασιλεῖται;

Ὅχι σας τὸ εἶπω ἀμέσως.
Θὰ ἡκούσατε ἴσως νὰ λέγουσι καμμίαν
φορὰν, ὅτι τὸ χρημα γέννηται ἀπὸ τὴν
πραγματικὴν. Ὑποθέσατε ὅτι μοῦ χρει-
άζονται σήμερον, διὰ μίαν ἀνάγκην μου,
ἐπείγουσαν, διὰ μίαν ἐργασίαν μου, τρι-
ακόσια δραχμὰ. Δὲν σας ἔχω εἰς τὸ
συρτάρι μου θὰ σας ἔχω μετὰ δύο, με-
τὰ τρεῖς μῆνας; ἀλλὰ ποῦ τις θέλω ἀ-
πολύτως σήμερον; Ἄν μοῦ σας εἶδε
κανεὶς, δὲν θὰ μ' εὐεργετούσε; καὶ δὲν
μ' ἐσώφερε νὰ τοῦ δώσω ὡς ἀμοιβὴν
τρεῖς δραχμὰς π: χ: ἀφοῦ μετὰ τὰς τρι-
ακοσίας δραχμὰς ἐγὼ θὰ ὀφειλθῶ πολ-
λὸν περισσότερα, εἴτε κάμνω τὴν ἐργα-
σίαν μου, εἴτε ἐξοικοκομῶν τὴν ἐπείγου-
σαν ἀνάγκην μου;

Σὺ ἔχεις εἰς τὸ συρτάρι σου τριακο-
σίας δραχμὰς. Σοῦ περισσεύουν. Δὲν σας
χρειαίξουν τώρα, οὐτε θὰ σας χρειασθῇ
πρὸ τριῶν μηνῶν. Καὶ σοῦ λέγω: μοῦ
σας δανείζεις, νὰ σοῦ σας δώσω ὀπίσω
μετὰ τρεῖς μῆνας, καὶ διὰ τὴν ἐκδού-
λευσίν σου αὐτὴν νὰ σοῦ δώσω ἀκόμη
τρεῖς δραχμὰς;

Αὐτὸ εἶνε τὸ λεγόμενον δάνειον μετὰ
τόκον. Συμφέρει, βλέπετε, καὶ εἰς τοὺς
δύο μας. Εἰγὼ ἔχω τὰ χρήματά ποῦ μου
χρειαζονται εἰς τὴν ὥραν των, καὶ σύ,
κάνων συγχρόνως μίαν καλὴν πράξιν,
μὴν εὐεργεσίαν, κερδίζεις καὶ τρεῖς
δραχμὰς. Τὸ χρημὰ σου, τὸ ὅποιον ἂν
ἔμενεν εἰς τὸ συρτάρι σου, θὰ ἦτο χρῆ-
μα νεκρόν, ἀκαρπὸν, τώρα σοῦ δίδει
κέρδος τὸ χρημὰ σου γέννηται χρημὰ.

Ἡ ἐλπίσις ἐμπιστοσύνης, ἡ ἐλπίς
εὐκαιρίας, ἔκαμαν ὥστε νὰ ὑπάρχῃ
πολὺ νεκρὸν χρημὰ εἰς τὸν τόπον μας.
Οἱ ἄνθρωποι, ἀντὶ νὰ δανείζωνται τὰς
οἰκονομίας των, προτιμοῦν, ἀπὸ φόβον μὴ-

πως τὰς χάσουν, νὰ τὰς κλειδόνουν εἰς
τὸ συρτάρι των καὶ νὰ παραιτοῦνται κά-
θε κέρδους. Τὸ χρῆμά των δὲν γεννᾷ
χρημὰ. Ἀλλ' ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα, ἡ
δρυμα τὸ ὅποιον ἔχει ὅλην τὴν ἐμπι-
στοσύνην τοῦ κόσμου, δημιουργεῖ τὴν εὐ-
καιρίαν καὶ λέγει πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λα-
όν: Μοῦ δανείζετε 10 ἑκατομμύρια; Θὰ
σας δίδω τόκον διόμισιν τοῖς ἑκατὸν τὸν
χρόνον; Θὰ σας ἔχω ἀκόμη καὶ λαχεῖ-
ον, εἰς τὸ ὅποιον, δύο, τρεῖς, τέσσαρες
μέτοχοι τοῦ δανείου μου κάθε χρόνον,
οἱ τυχερότεροι, θὰ κερδίσουν ἕως 50
χιλιάδας δραχμὰς. Καὶ ἐπειδὴ θέλω νὰ
εἶνε μέτοχοι τοῦ Δανείου καὶ τῶν κερ-
δῶν ὅσοι τὸ δυνατόν περισσότεροι, καὶ
οἱ πτωχότεροι, δέχομαι ἀκόμη κ' ἐκεί-
νους ποὺ εἰμποροῦν νὰ μου δώσουν μόνον
ἑκατὸν δραχμὰς, καὶ ὅχι ὅλας μαζί, ἀλ-
λὰ κατὰ δύοεις. Θέλτε;

Θέλομεν, λέει; Ἀλλὰ καὶ τί ἄλλο
καλλίτερον νὰ θέλωμεν;... Καὶ τὸ
δάνειον ἐκαλύφθη σχεδὸν ἀπὸ τὴν
πρώτην ἡμέραν. Ἡ Τράπεζα ἔλαβε τὰ
ἑκατομμύρια ποῦ ἐξήγησε, καὶ ἐμοίρα-
σεν εἰς τοὺς δανειστὰς τῆς τὰς ἑκατον-
ταδραχμους λαχειοφόρους ὁμολογίας
τῆς, καὶ χιλιάδας πτωχῶν οἰκονόμων,
ἐποποθέτησαν ἔτσι τὰ χρηματικά των,
— ζωντανὰ πλέον, — μετὰ μικρὸν κέρδος,
ἀλλ' ἀσφαλές, καὶ μετὰ ἐλπίδα κέρδους
μεγάλου. Πρώτη εὐεργεσία αὕτη.

Ἀλλὰ τί θὰ τα κάμῃ ἡ Ἑθνικὴ
Τράπεζα αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια; Ἀ-
πολύστατα; θὰ τα δανείσῃ καὶ αὐτὰ.
Θὰ τα δανείσῃ εἰς κτηματίας διὰ νὰ
καλλιεργήσουν τὰ κτήματά των; θὰ τα
δανείσῃ εἰς ἐμπόρους, διὰ νὰ κάμουν
τὰς ἐργασίας των. Θὰ ἐμψυχώσῃ τὴν
ἀγοράν, τὸ ἐμπόριον, τὴν βιομηχανίαν,
τὴν γεωργίαν, καὶ θὰ γίνῃ πρόξενος
ἄλλων κερδῶν, εἰς ἄλλους ἀνθρώπους
ἐργαζομένους καὶ ἔχοντας ἀνάγκην κε-
φαλαίων. Δευτέρα εὐεργεσία αὕτη.

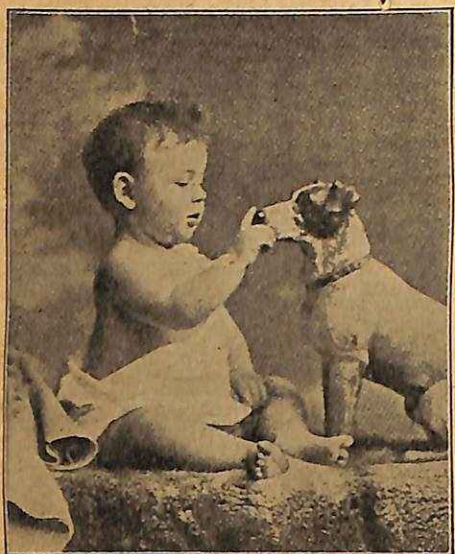
Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Τράπεζα θὰ δανείσῃ
τὰ ἑκατομμύρια αὐτὰ μετὰ μεγαλύτερον
τόκον ἀφ' ὅσον τα ἐδανείσθη, — τὰ
ἐδανείσθη μετὰ 2 1/2 τοῖς ἑκατὸν;
εἰμπορεῖ νὰ τα δανείσῃ π: χ: με-
τέντε, μετὰ ἐπτά, μετὰ ὀκτὼ τοῖς ἑκα-
τόν, — εἶνε φανερόν ὅτι ἀπὸ τὴν δια-
φορὰν θὰ ἔχῃ ἓνα κέρδος σημαντικόν.
Λοιπόν, ἀπὸ αὐτὸ τὸ κέρδος θὰ κρατή-
σῃ διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς, διὰ τὸν κό-
πον τῆς, ὅτι εἶνε δίκαιον καὶ νόμιμον,
καὶ τὸ ὑπόλοιπον θὰ το μοιράσῃ εἰς
τοὺς μετόχους τοῦ δανείου τῆς. Δηλα-
δὴ ἀπὸ αὐτὸ τὸ κέρδος θὰ πληρόνωνται
ἐκαστοὶ αἱ 50.000 δραχμαὶ εἰς τοὺς
τυχεροὺς μετόχους, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα,
τὰ μικρότερα ποσά, τοῦ Λαχείου.

Ἐ, τώρα δὲν εὐρίσκειτε τὸ πρᾶγμα
φυσικώτατον καὶ εὐεξηγητόν; Ὁ μηχανι-
σμός τοῦ Λαχειοφόρου Δανείου δὲν σας
φείνεται τώρα τὸσον ἀπλοῦς, ὅσον καὶ

ὁ τοῦ Λαχίου τῶν Ἀρχαιοτήτων, τὸν ἐποῦον ἐγνωρίζετε;

Ἄλλ' εἴθε ἡ μικρά μου αὐτὴ ἐξήγησιν νὰ σας κάμῃ νὰ συλλογισθῇτε ὀλίγον καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ χρήματος. Μὴν ἀκούετε ὅσους σας λέγουν ὅτι πρέπει νὰ το περιφρονῇτε! Τὸ χρῆμα εἶνε μέγας παράγων προόδου καὶ εὐτυχίας. Ἀπὸ τώρα πρέπει νὰ συνειθίσετε νὰ το ἐκτιμᾶτε καὶ νὰ το εἰσνομοῦντε. Καὶ ὅταν σας ἐμιλοῦν περὶ χρήματος, νὰ δίδετε τὴν ἀπαιτούμενην προσοχήν, διότι τὸ μᾶθημα εἶνε τόσο χρήσιμον, ὅσον καὶ τὰ ἄλλα μαθήματα, τὰ ὅποια σᾶς διδάσκουν εἰς τὸ Σχολεῖον.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΗΣ

Ὁ Δάσκαλος τοῦ εἶπε: «Στάσου ἀκούνητος! Ἐμένα βλέπε, κι' ἄφησε τ' ἀστεῖα! Πού ἔρουν αὐτὰ πρῶτ' ἀπὸ τὸ κακόπαιδο, Κ' εἶνε βρεμμένη ἡ μύτη σου καὶ κρύα.»

Κι' ὁ Σκύλος εἶπε: «Γαῦ! γαῦ! γαῦ! ἔγνωρίζα. Πῶς ὁ πολὺς ὁ ὕπνος με πειράζει, Γι' αὐτὸ σηκώθηκα πρῶτ', καὶ ἐξύρετε. Πῶς τὸ πρῶτ' ὁροσὶ ἀπ' τὰ δένδρα στάζει.

Ὁ Δάσκαλος τοῦ εἶπε: «Τώρα λέγε μου, Τί ἔκαμες κ' ἐδῶ ἔχεις ἕναν κτύπο; Ἐλπίζω πῶς δὲν ἤρρες τὴ γατίτσα μας, Καὶ πῶς δὲν ἐπισσώκατε στὸν κήπο!»

Καὶ ὁ Σκύλος εἶπε: «Γαῦ! μὰ πῶς τὸ [βρήκατε]!

Νὰ βλέπατε τί νόστιμο κυνήγι! Ὅμως κ' ἐγὼ μιά δαγκανιά τῆς ἔκοψα, Μὰ ἡ πονηρή, κατάρθωσε νὰ φύγῃ.»

Ὁ Δάσκαλος τοῦ εἶπε: «Κακοσκύλαρε, Ἐκαμες κι' ἄλλες τέτοιες ἀταξίες;» Κι' ὁ Σκύλος εἶπε: «Γαῦ! πῆγα καὶ γαύγισα Στὴ σάλα κ' ἐτρομάξαν αἱ κυρίες.»

Ὁ Δάσκαλος τοῦ εἶπε: «Καὶ ἔκαμες Νὰ τες τρομάξῃς ἐτοί... ἐντροπή σου! Κι' ὁ Σκύλος εἶπε: «Γοῦβ! πότε θὰ παῖ-
[ξομε];

Τί κάθεσαι: Σήκω λοιπὸν καὶ ντύσου!»

ΜΙΜΗΣ ΙΕΜΗΝΟΣ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

(Συνέχεια· σελ. 84)

Γ'.

«Δὲν ἄρχισες ὅμως νὰ ἐπανέλθῃς ἡ φυσικὴ μου ζωηρότης, καὶ ἡ καρδιά μου ἐκτυποῦσε δυνατὰ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, ὅταν ἐφθάσα εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ὁ καιρὸς ἦτο ὥρατος καὶ ἡ θάλασσα ἡσυχη...»

«— Νὰ τὴν! νὰ τὴν! ἐφώνησαν δύο φωναὶ πολὺ γνωσταὶ μου, ὅταν τὸ βαποράκι ἐρρίξε τὴν ἀγκυραν.

«Εἶδα τότε μέσα εἰς μίαν βάρκαν τὴν Φωτεινὴν καὶ τὸν Ἀριστείδην που εἶχαν κατέβῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ μὲ παραλάβουν ἀσφαλῶς.

«Σὲ λιγάνι ἦσαν δίπλα μου ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα. Ἡ Φωτεινὴ ἐπῆγε νὰ με φάγῃ ἀπὸ τὰ φίλια, ἐνῶ ὁ Ἀριστείδης ἐσφίξε θερμότατα τὸ χεῖρ μου.

«— Ἀ! πόσον ἐχάρηκα ποῦ ἦλθες! μοῦ ἔλεγεν ἡ Φωτεινὴ.

«Ὁρῶντα νὰ ἐμολογήσω, ὅτι μὲ τὸ ἀπλούστατον φορέματί μου, ἐφαίνόμουν, καὶ στὰ δινὰ μου μάτια ἀκόμα, λιγάνι σὰν κακοντυμένη ἐπαρχιώτισσα δίπλα εἰς τὴν φίλην μου μὲ τὰ βελούδα τῆς καὶ μὲ τὰ γουναικῆ τῆς, ὅταν κατέβηκαμιν εἰς τὴν βάρκαν.

«Μὴ ἄμειξας μὰς ἐπερίμενε εἰς τὴν προκυμαίαν. Ἀνεβήκαμε οἱ τρεῖς μας, ἐκλείσαμε καλὴ τὰ τζάμια, ὁ ἀμειξᾶς ἐφόρτωσε κ' ἐδῶσε τὸ μπαουλάκι μου, δίπλα του—καὶ δρόμο διὰ τὰς Ἀθῆνας. Σιδηρόδρομος δὲν ἦτο τότε, ξεύρετε...

«— Καλῶς μοῦ τὴν, καὶ πάντα μὲ τὸ καλὸ! μοῦ εἶπεν ἡ κυρία Κέδρου, ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σπίτι τῆς, τὸ βράδυ πλέον, μὲ τὰ φῶτα.

Σωστὸ παλατάκι, ὠραιοτάτα καὶ κυρφότατα ἐπιπλωμένον ἦτο τὸ σπίτι των.

«— Πᾶμε ἐπάνω, εἶπεν ἡ Φωτεινὴ, καὶ μ' ἀνέβασε εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Πῶς το βρῖσκες τὸ δωμάτιόν σου;—ἐξηκολούθησε, ὅταν με ὠδήγησε εἰς ἕνα δωματιάκι ἐξοχα στολισμένον. Γιὰ κύτταξαι, εἴματα γειτόνισσες...

«Καὶ ἀνοίξε τὴν θύρα τοῦ μεσοτοιχοῦ.

«Καλέ, τί ὠραῖα δωμάτια, καὶ μὲ τί καλαιοθησίαν ἐπιπλωμένα καὶ στολισμένα που ἦσαν καὶ τὰ δύο! Τῆς Φωτεινῆς ὅμως ἦτο ἀκόμα κομψότερον, — ἦτο, κυριολεκτικῶς, τρεῖς ἀλφά! Δὲν εἶχα συνέλθῃ ἀπὸ τὸν θαυμασμόν μου, ὅταν ἕνας ὑπηρετὴς ἀνέβασε τὸ μπαουλάκι μου. Σὰς ἐμολογῶ ὅτι δὲν το ἀνοίξα ἄμεισως. Ἦθελα νὰ με ἀφίσῃ μόνην ἡ Φωτεινὴ, διὰ νὰ βγάλω τὰ πτωχικὰ πράγματα μου ἀπὸ μέσα, χωρὶς νὰ μὲ βλέπουν ἄλλα μάτια.

«— Μὰ... δὲν θὰ το ἀνοίξῃς τὸ μπαουλό σου; μὲ ἠρώτησεν ἀφελέστατα ἡ Φωτεινὴ.

«Ὡ! τί συγχυμένο πλᾶσμα ποῦ ἦμουν, νὰ ἐντρέπωμαι διὰ τὰ φορέματά μου, χω-

ρὶς κανένα λόγον! Ἦσαν ἀπλᾶ, ἀλήθεια, ἀλλὰ καθαρῶτα καὶ καλοδιπλωμένα εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἡ Φωτεινὴ το ἐγνώριζε ὅτι ἦμουν πτωχὴ, καὶ ἐπομένως ὅτι δὲν ἦτο δυνάστην νὰ ἔχω ρούχα πολυτελεῖαν τὰ δικά της.

«— Βλέπεις, δὲν ἔφερα μεγάλα πράγματα, εἶπα, ὅταν ἤνοιξα τὸ μπαουλό.

«Καὶ αὐτὸ ἦτον ἕνα εἶδος ψυτῆς, διότι ἂν δὲν εἶχα φέρῃ μεγάλα πράγματα, εἶχα φέρῃ ὅμως ὅτι εἶχα καὶ δὲν εἶχα.

«Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἕνα ὠρολόγι τοῦ τοίχου ἤρχισε νὰ κτυπᾷ.

«— Εἴς ἡ ὥρα κι' ὅλας! ἐφώνησε ἡ Φωτεινὴ. Μόλις ἔχομεν καιρὸ ν' ἀλλοξώμε φορέματά για τὸ τραπέζι. Ἐχόμε, ξεύρεις, καλεσμένους καὶ συναναστροφὴν ἔπειτα, καὶ τρῶμε ἐνωρίς. Ἐχὼ πῆ πολλὰ γὰρ σένα σ' ὅλες τὰς φίλας μου. Θὰ μας ἔλθουν ἀκόψε, ὥστε... κούταξαι νὰ εἶσαι ὠραία!

«Ἡ Φωτεινὴ εὐρέθη μ' ἕνα πῆδημα εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἀῖτε ἀνοικτὴ τὴν θύραν, διὰ νὰ μου ἐμιλῇ ἐν τῷ μετὰξῷ. Ἐρρίξα μὴ μὴ εἰς τὸ ἀνοιγμα, καὶ εἶδα ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι τῆς τὸ ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι, μίαν πρῶτης τάξεως τουαλέταν, — ἄλλο ποῦ σὰς το λέγω, κι' ἄλλο νὰ τὴν ἐδιδέπατε!

Ἐδῶκα τὰ φορέματα τοῦ ταξειδιοῦ, καὶ ἄρχισα νὰ φορέσω τὸ στακτὶ φόρεμά μου, τὸ ὁποῖον ἐθαυμάσαμεν ὅλοι μας στὸ σπίτι, δηλαδή ὁ Παῦλος, ἡ παρακνήτισσα μου ἡ Κονδύλω, κ' ἐγὼ.

«Πρὶν τελειώσω, ἡ Φωτεινὴ ἐνεφανίσθη στὴν πόρτα, ντυμένη μὲ τὸ ἐξοχὸν ἐκεῖνο φόρεμά που εἶχα ἰδῆ. Ἦτον ἀπὸ θαλασσὶ βελούδο, μὲ δαντέλλας εἰς τὴν λαίμῳ καὶ εἰς τὰ μανίκια. Ἡ Φωτεινὴ ἦτο λιγάνι φαντασμένη, καὶ τῆς ἄρεσε πολὺ νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰ πλούτη της καὶ νὰ καμαρόνῃ.

«Κατέβηκα λοιπὸν κ' ἐγὼ, μὲ τὸ στακτὶ μου φόρεμα, πίσω ἀπὸ τὴν γειτῶνάδα μου.

«— Πόσο εὐχαριστηθήκαμε καὶ τί καλὴ που εἶσαι ποῦ μας ἦλθες!—εἶπεν ἡ κυρία Κέδρου, καὶ μου ἔδωσε τὸ ἄσπρο καὶ τρυφερὸ χεράκι της, ἐνῶ συγχρόνως ἐλοξόβλεπε σὰν δυσηρεστημένη τὴν πολυτελεῖα τουαλέτταν τῆς Φωτεινῆς.

«Ἐπειτα μοῦ ὠμίλησε διὰ τὸν Παῦλον, διὰ τὴν Αἴγιναν, κ' ἐγὼ ἐπῆρα θάρρος, κι' ὠμιλοῦσα κ' ἐγελοῦσα, χωρὶς νὰ συλλογίζομαι πλέον τὴν ἀπλοῖα τῆς ἐνδυμασίας μου, ἕως τὴν στιγμὴν που ἄρχισαν νὰ ἐρχονται οἱ καλεσμένοι. Τότε, ξανάρχισα πάλιν νὰ νομίζω ὅτι ἦμουν ἀδεξία, σὰν ἐπαρχιώτισσα, σὰν ἀβγαλτὴ στὸν κόσμον τέλος πάντων...

«Μετὰ τὸ τραπέζι, ἐπαίξην πιάνο, καὶ ἡ Φωτεινὴ με παρεκάλεσε νὰ τραγουδήσω... Ἐτραγουδοῦσα ὠραῖα στὸν και-

ρὸ μου, ξεύρετε... Τῆς ἔκαμα τὸ θέλημα της, καὶ ἔπειτα κάποιος εἶπε νὰ χορεύσωμε.

«Ἐτραβήξαμε τὰ τραπεζάκια καὶ τὰ καθίσματα κοντὰ στοὺς τοίχους, καὶ οἱ χορευταὶ ἐσηκώθησαν νὰ μας προσκαλέσων. Ἦρχισε τὸ βάλς! ἐγὼ, καὶ στὸν χορὸν πίσω δὲν ἐπῆγαίνα! ἐχόρευσα μάλιστα τόσον, ὥστε ἐκουράσθηκα κ' ἐπῆγα κ' ἔπεσα, ἀπὸς καλίστην, εἰς μίαν πολυθρόναν που ἦτο βαλμένη μέσα στὸ βελούτωμα τοῦ παραθύρου.

«Ἦτον σκοτεινὰ στὴ γωνίτσα μου, καὶ εἶχα ἀφίσῃ τὴν φαντασίαν μου νὰ πλανηθῇ ἕως τὴν Αἴγιναν πρὸς τὸν Παῦλον, ὅταν ἔξαφνα ἤκουσα κοντά μου τὸ ὄνομά μου ὠμιλοῦσαν γὰρ μένα, καὶ μόνον μὴ κουρτίνα μ' ἐχώριζεν ἀπὸ τὰ πρόσωπα που εἶχαν τὴν ἐμιλίαν μου.

«— Ναί, ἔλεγαν, νοστιμούλα εἶνε, ἀλλὰ λιγάνι σὰν χωριατοπούλα! δὲν το νομίζετε καὶ εἰς;

«Ἡ φωνὴ που ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια ἦτον ἡ φωνὴ μιᾶς κυρίας, ἡ ὁποία εἶχε ἐγκωμιάσει καὶ μὲ τὸ παραπάνω τὸ τραγούδι μου.

«— Λιγάνι;... εἴθε πολὺ συγκαταβατὴν! εἶπεν ἡ ἄλλη φωνή. Ἐπείπε νὰ εἰπῇτε «ἐντελῶς βουνίσαι». Ἦθελα νὰ ἤξευρα ποῦ πῆγαν καὶ τὴν ἐφούνισαν αἱ κυρίες Κέδρου. Εἶδατε ποτὶ σὺς τόσο φρικτὸ πρᾶγμα σὰν τὸ φόρεμά της;

«Καὶ ἄρχισαν νὰ γελοῦν Δὲν κατάρθωσα ν' ἀκούσω περισσότερα! ἐδοῦζαν τ' αὐτιά μου, ἐκινδύνευα νὰ πνιγῶ ἀπὸ τὴν στενοχώρια μου. Ὡ! νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἦμουν στὸ σπίτι μας, μὲ τὴν Παῦλο καὶ τὴν Κονδύλω!

«Μόλις συνήλθα λιγάνι, ἐσηκώθηκα κ' ἐπλησίσα τὴν κυρίαν Κέδρου.

«— Τί ἔχεις, ἀκριθὴ μου κόρη; μὲ ἠρώτησεν ἡ κυρία, ὅταν εἶδε τὸ συγχυσμένο πρόσωπόν μου.

«— Σὰς παρακαλῶ, κυρία μου, τῆς ἀπήνητσα, ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀνέβω στὸ δωμάτιόν μου... Μοῦ... μοῦ φαίνεται πῶς ἐχόρεψα πολὺ, καί... καὶ δὲν... εἶμαι...

«— Ὡ! τὸ καλὸ μου τὸ κοριτσάκι! ἐκουράσθηκα! εἶπεν ἡ κυρία Κέδρου μὲ ἄκραν καλωσύνην εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς της! δὲν ἀπορῶ γι' αὐτὸ, ὅστερα ἀπὸ τὸ ταξίδι. Μάλιστα, μάλιστα, ἀκριθὴ μου, πῆγαίναε στὸ δωμάτιόν σου ν' ἀναπαυθῇς.

«Ἐβλα ὅλα τὰ δυνατὰ μου διὰ νὰ περᾶσω τὸ σαλόνι μὲ σταθερὸν βῆμα, ἔπειτα ὅμως ἀνέβηκα τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια, σὰν τρελλή, καὶ, ἀφοῦ ἐκύτταξα τὸ πρόσωπόν μου πολλὴν ὥραν καὶ μὲ πολλὴν πίκραν στὸν καθρέπτη, ἔπεσα στὸ κρεβάτι ἔξω φρεϊῶν ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν, καὶ ἐξέσπασα στὰ δάκρυα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΠΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

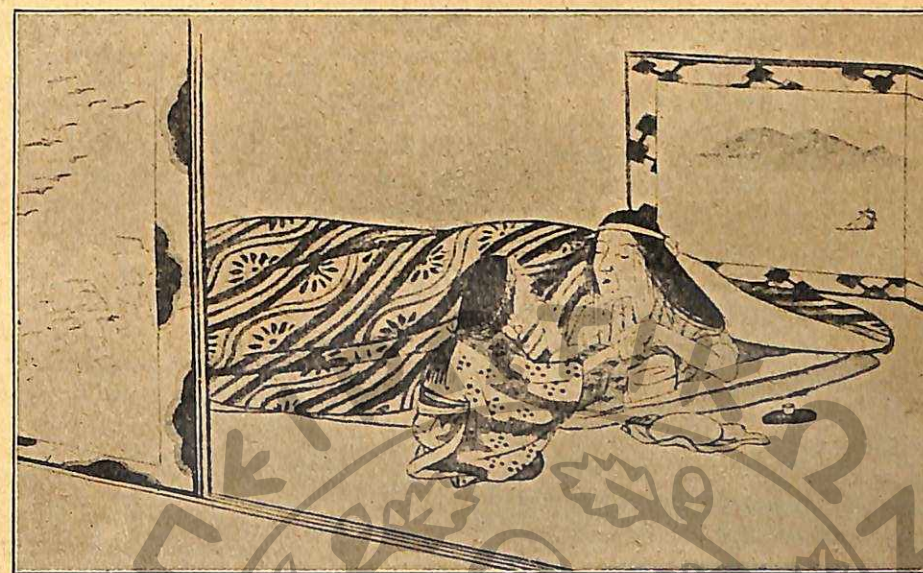
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 85.)

Ἐτραβήξε τότε ἡ μάνα τὸ χεῖρ της ἀπὸ τὸ χεῖρ τῆς κόρης, κ' ἐπίασε ἀπὸ τὸ μαξιλάρι κοντὰ, ἕνα τετράγωνον ξύλινο κουτί, δεμένον μὲ μεταξωτὰ κορδόνια καὶ φούντες. Τὰ ἔλυσε προσεκτικὰ, καὶ ἔβγαλε τὸν καθρέπτη που ὁ ἄνδρας τῆς, πρὶν ἀπὸ χρόνια, τῆς εἶχε φέρῃ.

«Ὅταν ἦσαν μικρὸ κοριτσάκι, ὁ πατέρας σου ἐπῆγε στὴν πρωτεύουσαν καὶ μου ἔφερε δῶρον αὐτὸν τὸν θαυραλόν! εἶνε καθρέπτης καὶ σοῦ τον δίδω πρὶν πεθάνω. Ἄν, ὅταν λείψω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν, εἶσαι μονάχη στὴν μοναξιά καὶ πειθῆς νὰ με ξαναδῇς καμμιὰ φορά, βγάλε τὸν καθρέπτη, κ' ἐπάνω στὴν καυχή καὶ γυαλιστερὴ ὄψιν του θὰ με βλέπεις, — κ' ἔτσι θὰ με συναντᾷς συχνὰ καὶ θὰ μου ἀνοίγῃς τὴν καρδιά σου! ἂν καὶ δὲν θὰ μὲ πορῶ τότε νὰ ἐμιλῶ ἐγὼ, θὰ σε ἐνοῶ καὶ θὰ αἰσθάνωμαι ὅτι καὶ ἂν σου συμβῇ εἰς τὸ μέλλον.

σκοτεινὴ. Ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν πεθαμένη μάνα της δὲν ὀλιγόστευε μὲ τὸν καιρὸ, καὶ τόσον ζωηρὰ τὴν εἶχεν εἰς τὴν μνήμην της, ὥστε τὸ κάθε τι στὴν καθημερινὴ ζωὴ, ὡς καὶ ὁ κρότος τῆς βροχῆς καὶ ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου, τῆς ἐνθούμιζαν τῆς μάνας της τὸν θάνατον καὶ ὅλα που ἀγάπησαν κ' ἐμοῖ-ασεν μαζί. Μία μέρα που εἶχε πάγῃ ἔξω ὁ πατέρας της, καὶ αὐτὴ μόνη της ἔκαμνε τὰ καθήκοντα τῆς νοικοκυρᾶς, ἡ μοναξιά καὶ ἡ λύπη της πολὺ τὴν ἐδάρυναν. Ἐπείσε κάτω, στὸ δωμάτιον τῆς μητέρας της, κ' ἐκλαψε τόσο ποῦ ἐπῆγε νὰ ραγίσῃ ἡ καρδιά της. Ἐπεθύσεν, ἡ καίμενη, μὴ ματιὰ καὶ μόνη τῆς ἀγαπημένης μορφῆς, ἕνα καὶ μόνον ἦχον τῆς φωνῆς ποῦ τὴν ἐφώναζε χαϊδευτικὰ τὸ ὄνομά της, μὴ στιγμὴ νὰ λησμονήσῃ τὸ ἀλγεινὸν κενὸν ποῦ ἦτο στὴν καρδιά της. Ἐξαφνα ἀνασηκώθηκε. Τῆς μητέρας της τὰ τελευταῖα λόγια ἐκούδουνισαν εἰς τὴν μνήμην της, ποῦ εἶχεν ἀδυνατίσῃ ἀπὸ τὴν λύπην.

— Ὡ! ἡ μάνα μου μοῦ εἶπεν, ὅταν

«Ἐτραβήξε ἡ μάνα τὸ χεῖρ της...» (Σελ. 93, στήλ. 6.)

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ γυναικὴ που ἐπνεε τὰ λόγια, ἔδωκε τὸν καθρέπτη στὴν κόρη της.

Ἐράνη τότε πῶς ἠσούχασε τὸ πνεῦμα τῆς καλῆς μητέρας, κ' ἐξανάπεσε πίσω ἡ καίμενη, καὶ χωρὶς νὰ προσφέρῃ ἄλλην λέξιν ἐξέψυχεσεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Οἱ ὀρφανισμένοι πατέρας καὶ κόρη ἐκλαψαν κ' ἐθρήνησαν, κ' ἔμειναν θυθισμένοι στὴν πίκρα καὶ στὸ πένθος. Ἐνόμιζαν ἀδύνατον νὰ χωρισθοῦν ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην των, ποῦ ἕως τότε ἦτον ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς των, καὶ νὰ θάψουν τὸ κορμί της στὸ χῶμα. Ἀλλὰ ἐπέρασεν ὁ σκληρὸς καῖμός, καὶ ἤλθαν πάλιν στα λογικὰ των, καὶ το ἐπῆραν ἀπόρασιν, ἂν καὶ τοὺς εἶχε γονατίσῃ ἡ ἀπελπισία. Τῆς κόρης ὅμως ἡ ζωὴ ἦτο μαύρη καὶ

μου ἔδωσε τὸν καθρέπτη ὡς δῶρον τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ὅτι ἄμα κυττάξω μέσα, θὰ τὴν ἰδῶ ἐμπρὸς μου. Ἐγὼ εἶχα σχεδὸν λησμονήσῃ τὰ τελευταῖα λόγια της, — τί ἀνόητη ποῦ εἶμαι! Θὰ πάρω τώρα τὸν καθρέπτη καὶ θὰ κυττάξω ἂν εἶνε ἀληθινὰ!

Ἐσκούπισε γρήγορα τὰ μάτια της, κ' ἐπῆγε στὸ συρτάρι κ' ἐβγάλε τὸ κουτί μὲ τὸν καθρέπτη, κ' ἡ καρδιά της ἐκτυποῦσε ἀπὸ τὴν λαχτάρα, ὅταν τὸν ἐσήκωσε κ' ἐκύτταξε. Ὡ, ναί! ἦσαν ἀληθινὰ τὰ λόγια τῆς μητέρας της! Μέσα στὸν στρογγυλὸ καθρέπτη, ἐμπρὸς της, τὸ ἔβλεπε τὸ πρόσωπον τῆς μάνας της. Ἀλλά, ὦ, τί χαρά! Δὲν ἦτο ἡ μάνα της, ἡ ἀδύνατη καὶ μαραμμένη ἀπὸ τὴν ἀρρώστια, ἀλλὰ ἡ ὡμορφὴ καὶ

νέα γυναίκα, όπως την ένθυμειτο από τον καιρό των παιδικών ημερών της. Ένόμισεν ή κόρη ότι ή μορφή που ήτο στον καθρέφτη ώμιλούσε κι' έλας, τής εφάνη πως άκουσε σχεδόν την φωνή τής μητέρας της πάλιν νά της λέγη νά μεγαλώσῃ και νά γίνη καλή κόρη και γυναίκα, — τόσον ζωηρά τὰ μάτια απ' τον καθρέφτη εκύτταζαν μέσα σιὰ δικά της.

— Βέβαια, βλέπω την ψυχή τής μητέρας μου. Γνωρίζω πόσον υποφέρω μακριά της και ήλθε νά με παρηγορήσῃ. "Αμα πεθώσω, νά την ιδώ, έδώ θά με συναντῇ. "Αχ! πόσον πρέπει νά την ευγλωμονώ!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΙ ΔΥΟ ΑΛΕΠΟΥΔΕΣ

(Ίνδικός μυθος).

Δύο αλεπούδες, ή Καρατάκα και ή Δαμανάκα, εξακουσμέναι και αι δύο διά την κατεργαρία των, απέφασιν μια φορά νά κήνουν συντροφιά. Έσυμφώνησαν λοιπόν, νά κυνηγούν με την σειράν: ή μία νά κάθεται στο σπίτι και ή άλλη νά πηγαίνη στο κυνήγι και νά φέρνῃ φαγί και για τες δύο.

Την πρώτην ημέραν, έβλεπαν κληήρο, και ο κληήρος έπεσε στην Δαμανάκα νά έβγῃ στο κυνήγι.

Έπῃγε λοιπόν κ' έπιασε πρώτα μια τρυγόνα και την έφαγε μαζί με τ' αυγά της.

— "Ας γεμίσουμε πρώτα τή δική μας κοιλίτσα, έίπε, και ύστερα βλέπουμε για τή συντροφίτσα.

"Ολη μέρα αυτό έλεγε, και έτρωγε, ό,τι εύρισκε. Τό βράδυ έπιασε μια καρακάξα που ήτον πετοι και κόκκαλο. Έλεγε νά την πάγῃ στο σπίτι, αλλά έπειτα έσυλλογίσθηκε.

— "Αν της πάγῃ αυτό τό έλεεινόν πουλί, ή Καρατάκα θά πῇ χωρίς άλλο, ότι έφαγα εγώ τό καλύτερο κυνήγι.

Έκάθησε λοιπόν κ' έφαγε την καρακάξα.

Έπειτα έπῃρε ένα ύφος, πολύ μελαγχολικό, κ' έπῃγε κούτσα-κούτσα στο σπίτι.

— "Από τό πρωί, έίπε τής συντροφίσσας της, έκαμνα καρτέρι σ' ένα δρεκνικώτατο ζαχαδάκι, αλλά ή μάννη του με είδε, και μου έδωσε μια με τὰ κέρατά της, και λίγο έλειψε νά μ' άρσίση στον τόπο. . . Αύριον θά πῃς εσύ κυνήγι! Έως φανῇς πειδ τυχερή.

Η Καρατάκα έπαρηγόρησε την φιληνάδα της, και την άλλη μέρα έξεκίνησε κ' αυτή για τον κάμπο.

"Οταν έβράδυσε, ή Δαμανάκα την είδε που επέστρεφε κ' εκούττασε και

αυτή πολύ περισσότερο παρ' όσον εκούττασε ή ίδια τό άλλο βράδυ.

— Δοιπόν; δέν φέρνεις τίποτα; δέν ηῦρες τίποτα;

— Πως όχι; άπήντησεν ή Καρατάκα, ηῦρα μια μαγκούρα που μ' έφερε στην κατάστασι πού με βλέπεις. Ηῦρα στο δρόμο ακριβώς τό ζαχαδάκι που είδες κ' εσύ! ή μάννη του έλειπε, έτρεξα νά τ' άρπάξω, όταν εξαφνα ένας κυνηγός...

— "Αρκεί, αρκεί! έίπεν ή Δαμανάκα σκασμένη στα γέλια! ός χαλάσωμε την συντροφιά μας! διότι, αν εξακολουθήσω μεν έτσι, δέν θά τρώμε παρά ήμέρα παρ' ήμέρα!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΟΑΥΓΟΥΛΑΔΕΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΟΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΟΤΑΝ... ΘΑ ΜΕΓΑΛΩΘΟΥΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

'Αλλά ή κυρά-Κλωσσα δέν έννοούσε νά σαλέψῃ από την θέσι της.

— Πρέπει νά τα ξεκλωστήσω και νά βγάλω έπί τέλους τὰ πουλάκια μου! — την άκουσαν οι δύο ποντικοί που έλεγε μόνη της.

Έπέρασαν μερικά λεπτά τής ώρας.

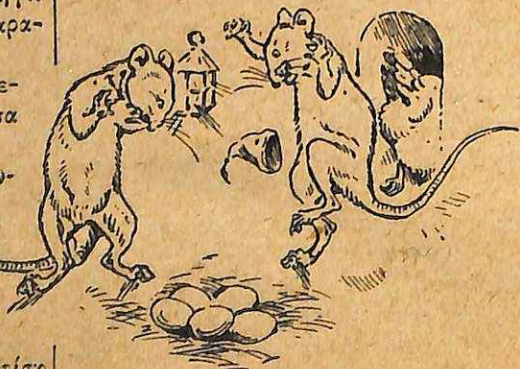
— Μά, έλα δά, πού πεινώ και διψώ. Πρέπει έπί τέλους καί νά πάω νά φάγω και νά πιώ! — έίπε κατόπιν ή Κλωσσα.

Και έσέκωσε τό ένα της πόδι διά νά ξύση τό κεφάλι της. "Ολος ο κόσμος, ως γνωστόν, ξύνει τό κεφάλι του και κατεβάζει ιδέας. Τό ίδιο λοιπόν έκαμε και ή κυρά-Κλωσσα, με την διαφοράν ότι διά νά ξυθῇ έξεσκέπασε λίγο τὰ αυγά της.

Με τό ξεσκέπασμ τῶν αυγῶν, ήλθε άμέσως ή ιδέα.

— Τώρα, έίπε, αφού πιά τὰ ξεσκέπασα, πηγαίνω μια στιγμή νά φάγω, κ' έρχομαι άμέσως και τα σκεπάζω.

Έστάθη λιγάκι και εκύτταξε με φι-

λόστοργον βλέμμα τὰ αυγά, και ύστερα βιαστική έτράβηξε στο άλλο χώρισμα του κοτετσιού, όπου ήξευρε ότι θά εύρισκε φαγητό!

— Έμπρός! έμεις τώρα! εφώναξε ο Κοκκινούκος.

Κ' έτρεξε άμέσως μέσα στη φωλιά και άρχισε νά μαζεύῃ τὰ άσπρα αυγά, που ήσαν άκόμη ζεστά-ζεστά, και νά τα βάζῃ προσεκτικά μέσα στο καλάθι.

(Έπεται συνέχεια)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ

Τυχόν Διότου Βραβείου

[Ίδε διαπλάσιν του 1903, σελίς 271]

Θ Α Β Ρ Ε Η :

"Αν ιδῇτε τό βαρόμετρον νά πέφτῃ. "Αν τό αλάτι μουσκεύῃ μέσα στην αλάτιέρα.

"Αν αι θύραι και τό παράθυρα σφίγουν και δέν άνοιγοκλείουν εύκολα.

"Αν είσθε κορίτσι, και τὰ κατσαρά σας δέν γίνυνται καλά με τὰ χαρτάκια.

"Αν ο καπνός, αντί ν' αναβαίνη ίσια επάνω από την καμινάδα, στρηφογυρίζει εις την κορυφήν της.

"Αν λησμονήσετε χορδισμένην την κιθάραν ή τό βιολί σας, και κοπούν εξαφνα μια-δύο χορδές.

"Αν σας πονούν οι κάλοι και σας στενεύουν τὰ παπούτσια, χωρίς νά είνε και πολύ καινούργια.

"Αν οι ήχοι, όπως λόγου χάριν τό σφύριγμα τής άτμαμάξης, άκούωνται καθαρά έως στο σπίτι σας, ένῳ συνήθως δέν άκούονται.

"Αν ιδίως έπιθυμήτε νά κάμῃ ώρατον καιρόν, διότι σκέπτεσθε νά πάτε εις καμμίαν εκδρομήν ή νά βγῇτε περιπατοῦ με τὰ καλά σας ρούχα.

Τό τελευταίον προγνώστικόν του καιρού στήριζεται εις έν περυσινόν μου αλογοπαιγνιον, αλλά... δέν είνε πάντοτε αλάναστον έντελώς. Είς όλα όμως τὰ άλλα, σας συμβουλεύω νά βασιλεύσθε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τό Σχολείον :

"Ο Κουριοκεφαλάκης κλίνει : "Η γάτα, τής γάτας, την γάταν. . . "Αλλ' εις την κλητικὴν σταματᾷ.

— "Ε! παρακάτω ; έρωτᾷ ο διδάσκαλος. Πως κάμνει ή κλητική ;

"Ο Κουριοκεφαλάκης άναυδος.

— Μά τέλος πάντων ! Πως θά φωνάξῃ τή γάτα ;

Και ο Κουριοκεφαλάκης θριαμβευτικώς : — Ψί, ψί, ψί, ψί !

Έστάθη υπό τής Διονυσιάδος Πηγῆς [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΔΙΠΛΟΥΝ

ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Τό προσεχές φύλλον θά είνε διπλούν, δεκαεξασέλιον, θά περιέχῃ την κρίσιν τής ΙΕ' Κυριακῆς με πλῆθος εικόνων, θά φέρῃ δύο αριθμούς (13 και 14) και θά τιμᾷται λεπτά 30. "Ας το σημειώσουν οι άγαπητοί μου Πράκτορες, διά νά εισπράξουν από τους αγοραστάς των διπλούν αντίτιμον διά τό διπλούν αυτό φυλλάδιον.

"Ενός του έτους 1904, θά εκδώσω άλλα τρία διπλά φυλλάδια, με δύο αριθμούς και με μίαν ήμερομηνίαν : έν τό τελευταίον Σάββατον του 'Ιουνίου, άλλο τό τελευταίον Σάββατον του Σεπτεμβρίου, και άλλο τό τελευταίον Σάββατον του Νοεμβρίου. "Επομένως, ο αριθμός τῶν 52 δεκασελίδων φύλλων, τὰ οποία είμαι υποχρεωμένη νά δώσω εις έν έτος, θά συμπληρωθῇ την 30 Νοεμβρίου. "Ωστε από της Δεκεμβρίου άρχίστη νέος τόμος και νέον έτος.

Διότι, εις τό έξῆς θέλω τό έτος μας τάρχιζῃ την 1ην Δεκεμβρίου και νά τελειώῃ την 30 Νοεμβρίου. Προβάλω δε εις την καινοτομίαν αυτήν διά πολλούς λόγους, εκ τῶν οποιων δύο είνε οι κυριώτεροι : Α'. "Οταν τό έτος μας θά τελειώῃ την 30 Νοεμβρίου, θά έχω καιρόν νά ετοιμάζω, νά χρυσοδένω και νά εκβίτω εις τὰ Βιβλιοπωλεία τον τόμον του έτους, διά νά εἰμπορύν νά τον έχουν εγκαίρως όσοι θέλουν, νά τον κάμουν δῶρον την Πρωτοχρονιάν. (Τούτο έως τώρα μού ήτον άδύνατον, διότι ο Πίναξ τῶν Περιεχομένων και τό τελευταίον φυλλάδιον έτυπόνον τό άκόμη τὰ τελευταίαις ήμέραις του Δεκεμβρίου, και πολλάκις την παραμονήν της Πρωτοχρονιάς.) Β'. Τας τελευταίας και τας πρώτας ήμέρας του 'Έτους συμπιπτον πολλὰ εορταί και πάντοτε συσσωρεύεται μεγάλη έργασία εις τό Τυπογραφείον. "Επειδή δέ ακριβώς εκείνας τας ήμέρας, — Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά, Θεοφάνεια, — έπρεπε νά εκδίδω διπλά φύλλα τό τελευταίον του ένός έτους και τό πρώτον του άλλου, δέν ήτο δυνατόν νά τα προβάθουν εις τό Τυπογραφείον, κ' έπῃρχετο μεγάλη βραδύτης, άνωμαλία και καθυστέρησις. "Επί δεκαπέντε και είκοσι πολλάκις ήμέρας οι συνδρομηταί μου ήσαν χωρίς φύλλον. "Οταν όμως τό έτος μου θά τελειώῃ τον Νοέμβριον, θά εἰμπορώ εύκόλως νά τυπώσω τὰ διπλά φύλλα, του τέλους και της άρχῆς, και νάποσέυῃω κάθε βραδύτητα και κάθε καθυστέρησιν.

Δοιπόν νά το έχετε υπ' όψη σας από τώρα : "Η συνδρομή σας του 1904 λήγει την 30 Νοεμβρίου και όχι την 31 Δεκεμβρίου. Και τό νέο έτος της Διαπλάσεως, ο νέος τόμος, θάρχιζῃ την 1ην Δεκεμβρίου 1904, διά νά λήξῃ πάλιν την 30 Νοεμβρίου 1905.

Βυθισμένη εις την Κυριακήν, τής οποίας γράφω όλόν έν την κρίσιν, δέν έχω σήμερον ούτε ποικίλιν ούτε καιρόν δι' "Αλληλογραφίαν. Θάπαντήσω εις όλίγας επιστολάς και συντόμως. Τὰ άλλας φυλλάτω διά τό προσεχές.

Εγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χάρις εις την "Αλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους : "Ελπίδα "Αηλιπισμένην (Ι. Π. αύτό ήτο τό ωραιότερον), αφού λοιπόν σου έπέτρεψαν οι γονεῖς σου την εξακολούθησιν τής συνδρομῆς υπό τό δρον τής "Αλληλογραφίας, γράφε μου συχνά και διά νά ώφελήῃς, και διά νά τους ευχαριστήσῃς! "Ανθοδωρ Νεότης (αυτό έτέλεξα : αλλά θά έννοήσῃς ότι είνε ιδιόκον σου, αφού δέν θέλεις νά σου βάλῃ τάρχηκά ; χαίρω πολύ πού σου άρέσουν τῶσαν τὰ διηγήματά μου) Ρόδον τής Ανατολῆς (Α.

"Ακόμη λαμβάνει κάρτας διά τὰ γενέθλιά του ο "Ανανίας! Σήμερον έχει νά ευχαριστήῃ τον Μικρόν Ραφαήλ, τον "Ιππότην του Πηλίου και τό Χρυσόφαρο.

Τί γίνεται εις τον Βῶλον! Μά είνε άδύνατον νά τό φαντασθῇτε! Χάρις εις τας ενεργείας των εκεί ένθυσιωδών φίλων μου, οι οποίοι : έδρυσαν δύο Συλλόγους, τό περιοδικόν μας διεδόθη τόσον πολύ, ώστε, καθώς μου γράφει ή "Ασις τής "Αθηνᾶς, κάθε Σάββατον μαζεύονται απ' έξω από τό Ταχυδρομείον, περιμένοντες τό φυλλάδιον, όδόντα συνδρομηταί! Χωριστά οι αγορασταί, χωριστά όσοι δέν πηγαίνουν μένοι των εις τό Ταχυδρομείον. Και ο θυμωμένος Κώνωψ μού γράφει τα παντού, εις όλα τὰ μέρη, εις όλα τὰ κέντρα, θέμα τής όμιλίας και τής συζητήσεως είνε ή Διαπλάσις. Αυτά τα θέματα έκαμαν πέντε-δέκα συνδρομηταί μου έν Βόλῳ. Δέν είνε δυνατόν νά τους μιμηθῶν και άλλοι, εις άλλας πέντε-δέκα πόλεις : έννοείται εκτός εκείνων οι οποίοι εργάζονται ήρδ, διότι και εις άλλας πόλεις γίνεται, ό,τι εις τον Βῶλον.

"Πως γυαλίζει! νομίζει κανείς ότι έχει διαμάντια τριγύρω! — είνε διά τό Σῆμα τό "Αταβύριον Ρόδου προς τό Λουλουδι τής Καρδιάς [ΕΕ]. Και του άπήντησε : "Καίτε περισσότερον ! Είνε χαρκαμένα επάνω ψήφια. πού λάμπουν δυο φορές περισσότερον από διαμάντια! Μά σου ξυῦρει καίτε άπαντήσεις αυτό τό Λουλουδάκι τής Καρδιάς !

"Αδύνατον νά φαντασθῇτε την χαράν του "Αγγέλου τής "Αγάπης [ΕΕ], διά την βράβεισιν του ψευδώνυμου του. Συλλογισθῇτε μόνον ότι έπτά χρόνια έπτά όδύκηρα χρόνια έπερίμενεν ένα Πρώτον Βραβείον. Και νά το έπί τέλους! Τί ώραία πού μου τα γράφει, και τί καλά που θα κάμῃ νά μου στείλῃ γρήγορα την φωτογραφίαν του.

"Αλλά και ή Δίχρωμος Φούβια [ΕΕΕ] δέν πηγαίνει παραπίσω. "Εχει πέντε χρόνια συνδρομητριά μου, και νά ιδώμε πιά πότε θά βραβευθῇ. . . "Αν έκαμνα διαγωνισμόν επιστολογραφίας, σίγουρα θά είχεν ένα Α'. Βραβείον, διότι αι επιστολάι τής είνε έξοχοι. "Η σημερινή, παραδειγματός χάριν !

Φρόνιμα λοιπόν, Ναθουχοδονόσορ, διά νά μή σου κρύβῃ τό φυλλάδιόν ή κεμμά, αφού τό «κρύψιμο του φυλλαδίου» είνε ή μεγαλύτερα ποιηή. Φιλητέ μου και τό Κάπο τ' "Οπερα. "Εμμένα μέχρι τούδε 11 μέλη εις τον "Ελ. ληνόπαιδα — μού γράφει τό Κοκκινόν Κρίνον — εκ τῶν οποιων τὰ περισσότερα είνε μέλη τής «Νεότητος». "Αλλ' οι δύο αυτοί Σύλλογοι δέν είνε αντίθετοι, μάλλον συμπράττον. . . Και βέβαια : πως εἰμπορεί νά είνε αντίθετοι, αφού εργάζωνται διά τον ίδιον σκοπόν ;

Ταπεινὸ Γίασμι [ΕΕ] διά τας δύο ώραίας επιστολάς. Αί υπ' αρ 53 και 90 "Ασκήσεις έχουν όρθως. "Οταν τό Μαγικόν Γράμμα είνε μετ' ακροστιχίδος ή μετ' ράσεως, είνε περιττόν νά έχῃ πολλούς αριθμούς, — όσοι δηλ. είνε αι ζητούμεναι λέξεις, — διότι δέν ώφελεί νά εῦρη κανείς μόνον μερικά, όπως εις τὰ άπλά Μαγ. Γράμματα, άλλ' είνε υποχρεωμένος νά εῦρη όλας. "Επομένως μία λύσις — ένας αριθμός.

Εγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χάρις εις την "Αλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους : "Ελπίδα "Αηλιπισμένην (Ι. Π. αύτό ήτο τό ωραιότερον), αφού λοιπόν σου έπέτρεψαν οι γονεῖς σου την εξακολούθησιν τής συνδρομῆς υπό τό δρον τής "Αλληλογραφίας, γράφε μου συχνά και διά νά ώφελήῃς, και διά νά τους ευχαριστήσῃς! "Ανθοδωρ Νεότης (αυτό έτέλεξα : αλλά θά έννοήσῃς ότι είνε ιδιόκον σου, αφού δέν θέλεις νά σου βάλῃ τάρχηκά ; χαίρω πολύ πού σου άρέσουν τῶσαν τὰ διηγήματά μου) Ρόδον τής Ανατολῆς (Α.

Δ. ές δσων προτείνεις, μόνον αυτό ήτο έλευθερον) "Αδρα τής "Ελευθερίας (χωρίς άρχικά και σύ ; ά : είνε : σ' ευχαριστώ πολύ διά τό εσπάζομα και διά τας λαμπράς διαθέσεις!) Σάτυρον (Χ. Π. ευχαριστώ πολύ δι' όσα καλά γράφεις!) "Αεράκι του Πηλίου (Δ. Β. Σ. αύτό προτιμῶ!) Μακρολέλεκαν (Α. Κ. κατά τον Κανονισμόν, οι άλλοι πρέπει νά μου γράψουν περί ψευδώνυμου χωριστά έκαστοι : και ιδιοχειρώς) και Πτωγικήν Καλύβην (Ν. Κ. Κ. σ' ευχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις.)

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν : — ή "Αλκυονίς με την "Αθῶν Καρδίαν, Ρομαντικήν Καρδίαν και Γλυκέϊαν Καρδίαν — ή Παλλάς με τό "Αεράκι του Βουνοῦ, "Αγγελον τής "Αγάπης, θαλασσοταραχήν και "Ελληνόπαιδα — ο Λόφος του Γάνου με τό Πεπρωμένον, Κλεόδουλον τον Λίνδιον, Δάλιαν, Ταπεινὸ Γίασμι και "Ανθοδέστην Μαργαριτῶν — ο θυμωμένος Κώνωψ με τον "Αετόν τής "Ερημου. Κοκκουναροθρεμμένον, Αἰμοσταγὴ Χρυσότῃρα και Σιρ-Λά-Φαλονάζ! — τό Λουλουδι τής Καρδιάς με τον Φωιογράφον του "Εδίσσων, "Αγνήν Ψυχὴν, "Αηδόνα του Πηλίου, Περιβόλι τής Καρδιάς και Δωρίδα Παρόν — τό Διαβολάκι του Πειραιῶς με τό "Ενδοξον Μεσολόγγιον, Νευροσταστον, Μιροβόλον Χαρουγήν, "Αγγελον τής Χαρις και Διαβολον "Εσπερινόν — τό "Ερδοξον Μεσολόγγιον με την Διαψευδοθεϊσαν "Ελπίδα, "Ασπίδα τής "Αθηνᾶς, Μόνωσιν και "Ελληνόπαιδα — ή Βασίλισσα τῶν Κυμάτων με την "Αεροναυτοπούλιν, "Εσπερίαν "Αδραν, "Αταβύριον Ρόδου, Φάγον τής Σινώπης και "Ιλιον Μέλαθρον — τό Κοκκινόν Κρίνον με τό Ταπεινὸ Γίασμι, Ναυτοπούλιν τής Κρανῆς, Λευκόν Κρίνον, Χαράν τῶν Γονέων και "Αδοντα τής Χαιρυνείας! — ή Παπαρούνα του "Αγροῦ με την Ταγγαρέλλιαν και Λουλουδι τής Καρδιάς — ο Φάντες τής Κούπας με τό Λουλουδι τής Καρδιάς, "Αγωνιστῶν Ψυχὴν, "Αστέρα του Βέγα, Διονυσιαδα Πηγὴν και Πικραμένην Καρδοῦλιν — ο Προίχιψ τής "Επαλῶφον με τό "Ενθυμόν, Κελαϊδιόστειαν, "Αμαρυλλίδα, Πικραμένην Καρδοῦλιν και Βασίλισσαν τῶν Αἰθέρων — ή Δωρίς Παρθένος με τό Κεντρί — ή Προη τῶν "Αγγέλων με την "Ονειροδόλον Ψυχὴν και "Αταβύριον Ρόδου — τό Μαράμενον Ρόδον με την "Αγνήν Φιλίαν, "Ιδιότροπον Νεάνιδα, Ναυτοπούλιν του Μεσολογγίου, "Αδραν τής Λαμίας και "Οραίαν "Αμαζόντα.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δέν δημοσιεύονται νείαι προτάσεις περι ανταλλαγῆς, αν δέν άποδώσουν πρώτον διά του γραφείου μου τὰ όφειλόμενα.

"Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της : θυμωμένον Κώνωπα (δέν κατάρθωσα νά διαβάσω τὰ ψευδώνυμα τής φίλης μας Δ. Α. τίλος "Αδρα ; τί Νεοφωμενή ; σε παρακαλῶ, ξαναγράψε τα καθαρώτερα και . . μη θυμώσῃς!) "Αγκαθάκι (σου έστειλα τὰ «Διηγήματα» του Ξενοπούλου, ως και τὰ φύλλα 1—2 εις την Κ. Τ.) Διαβολάκι τῶν Πειραιῶς (χαίρω πού ξαναρχίζεις την "Αλληλογραφίαν σου εύχομαι καλὰς προόδους εις την "Ακαδημίαν) "Ιρι-στοφόρον Παρασχάκην (έστειλα!) "Ασπίδα τής "Αθηνᾶς [ΕΕ] διά την ώραίαν επιστολήν και διά τό ποίημα) Πυρεσιπάλιν [ΕΕ] ευχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις με τόσον ένθυσιασμόν : αλλά μεταγραφή εσποδομάτος είπα ότι δέν γίνεται) Ζδ-Ζδ [ΕΕ] διά την συνέχειαν τής διηγήσεως) Λεωμωιάτικον "Αστέρα (πού του ήσαν τῶσαν τὰ "Παλιάντα του "Ηλιου, ώστε τὰ εἰδάζατε δύο φορές, διά νά τα έννοήσῃ καλλιτέρα) Κομνηνόν Κ. (έλαβα,

